

**[Alfred Jensen.]**

hænde, at han går ind for dem alligevel, men gør han det ikke, må det i hvert fald komme til at dreje sig om forhøjelse af personlige skatter. Jeg ved ikke, om dette sidste er tænkeligt, men jeg går ud fra, at det, ministeren her tænker på, under alle omstændigheder vil blive afgifter, der kommer til at hvile tungt på den brede del af befolkningen, og det vil sige, at det fremover også vil være den dårligst stillede del af befolkningen, der kommer til at bære den tunge byrde.

Hvis det drejer sig om sådanne foranstaltninger, vil vi ikke være med. Vi foretrækker, at man anvender importkontrol. Jeg ved meget vel, at det støder an imod de forpligtelser, som Marshallorganisationen har påført os, men vi har ikke nogensinde lagt skjul på, at Marshallplanen, eller Marshallhjælpen, hvad man nu skal kalde det, ikke vil virke til gavn for vort land og heller ikke vil virke til gavn for befolkningen. Den vil ødelægge vort land og betyde, at befolkningen forarmes yderligere. Derfor ser vi ingen ulykke i, om vort land sammen med andre lande bryder den ring, som ødelægger vor økonomi og forarmer befolkningen.

Der har været talt om besparelser i statens udgifter. Jeg kunne naturligvis også nævne en række ting, der kunne spares, men skal ikke komme ind på det, vil blot hæfte mig ved, at de, der har talt om besparelser, er gået nogen let hen over de udgiftsstigninger, som Marshallplanen har påført vort statsbudget. Finansministeren gjorde opmærksom på disse udgiftsstigninger ved finanslovsforslagets fremlæggelse i oktober. Han nævnte, at vort medlemskontingent som følge af tilslutningen til F.N. ville blive ialt 16 mill. kr. dyrere, at kurs-tabene på vore dollarlån og francelån ville betyde en afskrivning på 37½ mill. kr. om året, og dertil føjede han, at statsbanernes udgifter ville blive forøget med ca. 70 mill. kr. årlig — og her er vel endda ikke alt taget med. Det viser os, foruden underbalancen på udenrigshandelen, hvilke byrder Marshallplanen pålægger vort folk.

Mit parti går ikke ind for, at der tilvejebringes overskud hos det offentlige ved at støvsuge det arbejdende folks lommer. Vi har ikke noget imod, at der skabes stabilitet i kommunens og statens økonomiske forhold, vi har heller ikke noget imod, at der føres en — som man tidligere har kaldt det — konsolideringspolitik, men vi modsætter os, at det skal være den arbejdende del af befolkningen, der skal punge ud. Vil man føre en sådan politik, må man tage pengene, hvor pengene er, og hvor de kan tages.

Det har vist sig i den periode, der er gået, siden finansministeren første gang kom og forlangte ekstra skatter for at sikre overskud på statens finanser, at aktieselskaberne har tjent gigantiske beløb. Der er her en stigende tendens, og særlig de sidste år har vist en uhyre stigning. En lille opgørelse for 68 aktieselskaber udvalgt blandt alle dele af erhvervslivet viser, at man har kunnet notere en forøgelse af overskuddene fra i 1947 70,3 mill. kr. til i 1949 101,2 mill. kr. Når man tager i betragtning, at aktiekapitalen er 403 mill. kr., og at der desuden er foretaget henlæggelser forud, så viser det jo, hvor man kan hente pengene, og vi har tidligere stillet forslag herom. Det havde ingen succes dengang; jeg ved ikke, om vi er heldigere i denne omgang, hvor der i alt fald har været talt mere om skattelettelse og -lempelser overfor den mindrebemidlede del af befolkningen end nogensinde før.

Under alle omstændigheder vil vi vende os imod, at man opretholder den udskrivningsskala, der er foreslået. Vi må, som jeg tidligere har sagt, forlange, at der sker en ændring af den mindrebemidlede befolkningsdels skattebetaling, så at ingen kommer til at betale mere i skat i øre pr. for tjent krone, end han gjorde i 1939.

Jeg ved ikke, om vi kan gøre os håb om, at der nu vil blæse en mildere vind her i folketinget og i udvalget for disse vore tanker. Meget kunne tyde derpå, selvom også visse ting peger i modsat retning. Jeg vil i hvert fald håbe, at der, inden udskrivningsloven er færdig, sker sådanne ændringer, at man imødekommer de ønsker, som har besjelet vælgerne, da de gik til valgurnerne nu i marts, og jeg vil håbe, at man først og fremmest tager hensyn til arbejderes og småkårsfolks forhold, viser større forståelse overfor dem, end man har gjort hidtil, og jeg vil mene, at man ikke alene bør tænke på dem ved det udskrivningsforslag, der nu skal behandles, men allerede i den nuværende situation bør betænke, at de har ventet på at få lettelse. Ja, man har jo endog i visse kommuner stillet skatteyderne lettelse i udsigt. Jeg ser således, at man i Lyngby-Taarbæk kommune tumler med at eftergive et kvartals skat på grund af det store overskud. Af finansministerens fremsættelsestale fremgår det, at der må være et betragteligt overskud i vente på dette års regnskab, idet han bedømmer underskuddet til at være 200 mill. kr. mindre end i fjor, og det vil altså sige, at der skulle være mindst 100 mill. kr. i overskud. Det vil igen sige, at staten også har muligheder for at give den skattelettelse, som man tumler med rundt omkring i kom-